

ת"פ 11787/07/19 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11787-07-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי
מאשימה מדינת ישראל
ע"י תביעות ירושלים

נגד נאשמים פלונית
ע"י ב"כ עו"ד אלי פוקסברומר (סנ"צ)

פסק דין

מצאתי לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום

1. כתב האישום המתוקן (תיקון מיום 3.2.21) מייחס לנאשמת עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. מכתב האישום המתוקן עולה שביום 6.10.17 פנה המתלונן לנאשמת וקבל על כך שהיא משתכרת בזמן שילדיו, מנישואיו הקודמים, נמצאים בדירתם. בתגובה, קרעה הנאשמת את חולצתו, תפסה את צווארו, שרטה את צווארו, בעטה בבטנו וסטרה על פניו.
3. ביום 17.10.21 השיבה הנאשמת לאישום. בתשובתה תיארה את מערכת היחסים הרעועה ששרתה בינה לבין המתלונן - כיום, הגרוש שלה. לדבריה, המתלונן היה נוהג כלפיה באלימות מילולית ושיקר לה בנוגע למצבו הכלכלי, דבר שגילתה רק לאחר החתונה. באשר לאירוע נשוא כתב האישום, סיפרה שהדבר אירע כחודש וחצי לאחר חתונתם, במהלך שבת חול המועד סוכות, בה התארחו אצלם ילדיו של המתלונן מנישואיו הקודמים. לדבריה, כשקם המתלונן להודות לה בסוף סעודת השבת, היא אמרה לו "שלך - אני לא חברה" (זאת לאור המתואר לעיל, בנוגע לשקרי ואללימות המילולית כלפיה), והוא, נוכח אכזבתו מדבריה ומכך שהעזה לשתות יין בארוחה, החל לקלל אותה ולהטיח בה עלבונות. היא הלכה לחדר השינה שלהם, והוא אחריה. הוא התקרב אליה באופן מאיים ובצעקות. על מנת להדוף אותו שלחה הנאשמת את ידיה לפנים, לכיוון חזהו, אך בשל החושך ששרר בחדר (מדובר בליל חג, ושעון השבת כיבה את האור בחדר השינה) ידיה שרטו את צווארו, בטעות. לדבריה, שאר הפגיעות המתוארות בכתב האישום לא קרו (ייתכן שגם קרעה את חולצתו כתוצאה מהתנועה המהירה, אך היא לא זכרה זאת). עוד תואר בתשובה לאישום שלאחר שנה וחצי, כאשר נפרדו בפעם הראשונה, זרק לעברה המתלונן כיסא ואז היא הגישה תלונה נגדו. בתגובה - הגיש המתלונן את התלונה הנוכחית כלפיה, זאת, כאמור, שנה וחצי מיום קרות האירועים.

4. **מ', בנו של המתלונן, ע"ת 2,** תיאר את האירוע מנקודת מבטו, שהתרחש כשהיה ילד בן 15. לדבריו, כבר כשהגיעו בערב שבת הוא הריח מהנאשמת ריח חריף של אלכוהול וראה בקבוק חצי ריק במטבח. בנוסף, לכל אורך הארוחה נראה היה לו שתנועותיה מוגזמות ושהיא נוהגת בצורה לא מידתית ולא פרופורציונלית (למשל, הגישה כמויות גדולות מדי בצלחות עד שהאוכל נשפך מהן; העירה הערות המשוות בין מ' ובין המתלונן באופן לא הולם שמטרתו להשפיל את המתלונן). מ' סיפר שלאחר הארוחה, כשיצא מחדר האמבטיה, שמע רעשים מחדר השינה של בני הזוג ולאחר מכן ראה את הנאשמת יוצאת, **"עם כעס ושנאה בעיניים"** (פרו', עמ' 8, ש' 8), ולאחריה יצא אביו, עם 3-4 כפתורים קרועים בחולצתו ודם זולג מצווארו. אביו סיפר לו שהיא התעצבנה עליו, דחפה אותו וקרעה לו את החולצה. הבן תיאר עוד כיצד במוצאי השבת התעקש לצלם את אביו כדי שיוכל להגיש תלונה במשטרה, אם ירצה. לדבריו, אביו התנגד לכך אך הוא התעקש וצילם את התמונות (ת/14).
5. **רס"מ אביה תורג'מן, ע"ת 6,** גבתה את רוב העדויות בתיק. בהסכמה הוגשו העדויות והיא נחקרה רק בחקירה נגדית. ב"כ הנאשמת שאל אותה מדוע היה לה קשה להאמין בגרסתה של המתלוננת, ומדוע הנאשמת הואשמה ואילו המתלונן לא הואשם על זריקת הכיסא. עוד נשאלה מדוע הגבילה את מ' לספר על האירוע בצמצום ולא נתנה לו להרחיב כפי שרצה. לדבריה, היא שאלה את הנאשמת שאלות כדי להיטיב ולהבין את האירוע, והיא לא זכרה שהגבילה את הבן תוך שמנעה ממנו להאריך ולפרט.
6. **המתלונן, מ"ב, ע"ת 1,** תיאר את האירועים המתוארים בכתב האישום. לדבריו, לאחר הארוחה הלכה הנאשמת להדיח כלים והוא אמר לה שהיא לא במצב מתאים לכך (משום שהייתה שיכורה). בתגובה, היא הלכה בכעס לחדר השינה שלהם. המתלונן הלך אחריה כדי שלא תצעק עליו מול הילדים, והיא התנפלה עליו ושרטה אותו, ו"**ניסתה ממש לחנוק אותי**" (פרו', עמ' 18, ש' 6). לדבריו, הדף אותה אל המיטה וביקש שלא תעשה זאת כשהילדים בבית, והיא **"קפצה עליי ושרטה אותי, נתנה לי בעיטה בבטן"** (שם, ש' 8), תוך שהוא מבקש, כל העת, שלא תעשה זאת כשהילדים בבית. לבסוף יצאה הנאשמת מהחדר והוא יצא אחריה. עוד תיאר המתלונן כיצד לא הייתה זו הפעם היחידה בה ספג השפלות, צעקות ומכות מהנאשמת. בחקירה הנגדית נשאל מדוע הלך אחריה לחדר אם ידע שהיא עלולה להיות תוקפנית ווהשיב שעשה זאת **"כדי לדבר איתה שאי אפשר להיות ככה ליד הילדים"** וכן **"כדי לדבר. זה היה חודש וחצי אחרי החתונה ואני רוצה שלום בית עם אשתי. הלכתי כדי לשאול אותה אם הכל בסדר. אולי היא לא מרגישה טוב"**. (פרו', עמ' 23). עוד נשאל על ידי בית המשפט מדוע בסיום האירוע, היא יצאה לפניו, ומדוע הוא לא חשש שהיא תפגע בילדים במצב שכרותה וכעסה. לכך השיב **"זה היה חודש וחצי אחרי החתונה ואני התלוננתי שנה וחצי אחרי"** (פרו', עמ' 24, ש' 11).
7. לדבריו, התלונה של הנאשמת כלפיו הוגשה לאחר שהוא פנה למשטרה שסייעו לו בקבלת בגדיו וחפציו לאחר שנפרדו, משום שהנאשמת לא השיבה לשיחותיו. המתלונן טוען שהיא התקשתה לקבל את העובדה שהוא העז לפנות למשטרה ולכן הגישה את התלונה נגדו. לאור זאת, הוא החליט להגיש את התלונה כנגדה, שידעו כולם את האמת.
8. כאשר נשאל על גרסתה של המתלוננת, אמר שהיא **"בן אדם דו פרצופי. היא יכולה להיות מאד רכה ומאד קשה"** (פרו', עמ' 19, ש' 1) ושהוא מעולם לא הרים יד על אישה. עוד אמר שלא יכול להיות שהיא רק התגוננה מולו והוא זה שיצא עם הפגיעות. בנוסף, סיפר שלכל אורך הקשר הוא זה שחי בפחד ממנה, ושעל כל דיבור או משהו שעשה ושלא היה לרוחה היא הייתה פונה למשטרה.

9. בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן בדבר תזמון התלונה רק לאחר בקשת הנאשמת למזונות. לדבריו, לא היה כל קשר בין הדברים, הוא הגיש את התלונה בתגובה לתלונה שלה על מנת שגברים אחרים לא יפחדו להתלונן ולספר את גרסתם.

ראיות ההגנה

10. **הנאשמת** העידה להגנתה. היא תיארה את מערכת היחסים בינה לבין המתלונן, שהתאפיינה בבריונות והיעלמויות של המתלונן בכל פעם שעימתה אותו עם שקר שלו, בעיקר סביב העניין הכלכלי. לדבריה, המתלונן שיקר לה על עבודתו ועל גובה הכנסתו ורק לאחר חתונתם גילתה שהוא שרוי בחובות רבים. עוד גילתה שהוא העלים כסף רב שקיבלו מאמה לרגל חתונתם, וכששאלה אותו על כך, שיקר לה. זאת, למרות שאמרה לו שזה בסדר, שהוא יכול להגיד לה שהוא לקח ושהיא רק רוצה לדעת לאן הכסף נעלם. גם בנוגע לשבת בה אירע המתואר בכתב האישום, סיפרה שהוא אמר לה שהילדים יגיעו לשישי-שבת אך כשהם הגיעו היא הבינה שהוא הזמין אותם לכל השבוע. לדבריה, לאור כל הדברים האלה, ולאחר שטרחה רבות עבור ילדיה והאירוח שלהם, כשהוא ניגש אליה בסוף הארוחה בחיוך היא אמרה לו "שלך - אני לא חברה", כדי שיבין שהיא לא מקבלת את התנהגותו. לדבריה, הוא התעצבן והחל לקלל אותה. היא ניסתה להרגיע אותו וביקשה שלא יכעס מול הילדים. כשהבינה שהוא לא יפסיק היא פנתה ללכת לחדר השינה שלהם, אך הוא הלך אחריה. הנאשמת תיארה זאת כהתנהגות חריגה משום שבדרך כלל במצבים כאלה המתלונן נהג לארוז תיק וללכת, אך בשל המצאות ילדיה בביתם, הוא לא יכול היה לעזוב. היא תיארה את חדר השינה שלהם כצפוף וקטן, מקום שלא מאפשר בעיטות או תזוזות משמעותיות. עוד סיפרה שהיא חושך בחדר משום שהייתה שבת והם לא נוהגים להדליק אור. על כן, כשהתקרב אליה היא חששה והושיטה יד אחת כדי להדוף אותו, וכך נשרט. הנאשמת סיפרה שמהתזוזות שלהם יתכן שגם נקרעה לו החולצה.

11. הנאשמת סיפרה עוד על הפעמים האחרות בהן היה המתלונן מתעצבן, ואז היה מטיח אגרופים בקירות וטורק דלתות. היא סיפרה על שני אירועים בהם בעט בכסאות - פעם אחת בה הכיסא לא נפל, ופעם אחת בה הכיסא הועף לעברה, ארוע בגינו הגישה את התלונה נגדו במשטרה.

12. אשר להגשת התלונה, סיפרה שהוא רצה לבוא ולקחת את בגדיו אך היא השיבה שהיא תביא לו אותם. ביום המיועד היה גשום והיא לא רצתה לצאת מהבית עם תינוק קטן. הנאשמת סיפרה שהמתלונן לא הרפה והמשיך לשלוח הודעות ולהתקשר, ולבסוף אף פנה למשטרה. לדבריה, היא נתנה לשוטר להיכנס, אך לא למתלונן, ושיתפה את השוטר שהיא מפחדת ממנו. השוטר הציע לה להגיש תלונה ועל כן היא פנתה למשטרה והגישה את התלונה כנגד המתלונן, כאשר בתגובה הגיש הוא את התלונה בתיק שלפניו.

13. כשנשאלה על השריטות, כך השיבה:

ש. אני מציג לך את החבלות - ת/14. איך באמצעות הדיפה עם כף היד כלפי מעלה נגרמו לו חבלות בשני צדי הצוואר?

ת. התשובה שלי היחידה שהוא המשיך להשתולל עם החזה שלו. היד שלי זזה. יש לי ציפורניים כפי שאתה יכול לראות וכך נגרמו השריטות האלה.

ש. שמי לב שהחבלות הן לא לאורך הצוואר אלא לרוחב הצוואר בצורה מאוזנת. כדי שייגרמו חבלות בצורה כזאת.

ת. זה היה רק עם יד אחת. הם דיברו על שני ידיים אבל אני זוכרת שהיתה רק יד אחת.

ש. את מניחה את היד קדימה.

ת. אני לא יודעת מה מניחה. אני שמה את היד והוא זה שנצמד אליי.

ש. את שמה את היד כדי לשמור על דיסטנס והוא יוצא חבול בשני צדי הצוואר. את יכולה להדגים איך זה בדיוק קרה?

ת. עם הגוף שלו. הוא בא בצורה של ערסיות. מתקרב אליי עם הראש כדי לקלל אותי. (פרו', עמ' 34).

דיון והכרעה

14. עבירות אלימות במשפחה הן עבירות מורכבות לדיון ולהכרעה, באשר הן מבוססות כמעט תמיד על עדויות הצדדים בלבד. זאת, משום שלרוב, מתרחשים המקרים רחוק מעיני הציבור, באופן סמוי וללא עדי ראיה. לא בכדי, איפוא, מרבית תיקי האלימות במשפחה הינם תיקים המושגתים על ממצאי מהימנות, בבחינת "גרסה מול גרסה" (ראו ב- ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.09.2009)). לנוכח ייחודיות תיקים מעין אלה, נדרש בית המשפט לבחון את העדויות המובאות בפניו בדקדוק רב, כמו גם לבחון האם יש בהן לעלות כדי הרשעה בפלילים. בפרט, יש לבחון את עדות המתלונן, הפורשת את התשתית הבסיסית לאירועים, תוך איתור ראיות שיש בהן לחזקה ולתמוך במסקנה המרשיעה.

15. בענייננו, העדות שפרשה את התשתית הראייתית המרכזית של המאשימה היא עדותו של המתלונן, שסיפר על האירועים ועל מערכת היחסים בינו לבין הנאשמת. זו למעשה העדות של האדם היחיד שנכח באירועים, מלבד הנאשמת בעצמה. על כן, יש לבחון אותה, כאמור לעיל, בזהירות הנדרשת, ולבחון האם היא מציגה גרסה מהימנה שיש לתת בה אמון ולבסס עליה הרשעה.

16. התקשיתי לתת אמון בדברי המתלונן בבית המשפט. דבריו היו מלאים בסתירות בנוגע לדברים שהיו בליבת האירוע ולא מצאתי שהוא סיפק הסברים מניחים את הדעת. ראשית, בנוגע להיותה של הנאשמת שיכורה: פעם אחת אמר המתלונן שהיא הייתה שיכורה כבר כשעלה הביתה עם הילדים לאחר שהביא אותם מלמטה (דבר תמוה כשלעצמו - הם הרי הגיעו במונית, לפי דברי מ' בנו. האם הספיקה להשתכר בזמן הקצר בו ירד המתלונן למונית לקבל את פני ילדיו?), ופעם אחת אמר שהייתה שיכורה כשחזרו מבית הכנסת. כשנשאל על כך, השיב שכשהילדים הגיעו היא שתתה מעט, ולאחר מכן שתתה עוד, כך שכאשר הגיעו מבית הכנסת היא כבר הייתה שיכורה. בנוסף, הוא לא היה עקבי לגבי הכמות אותה שתתה:

ש. מתי היא שתתה את היין באותה שבת? בארוחה?

ת. לפני. מאז שהילדים שלי הגיעו אני רואה אותה עם כוס יין. למזוג את הארוחה היה לה קשה והילדים היו מאוד עייפים.

ש. אז אם היא היתה כל כך שתויה, היא בטח לא יכלה לעמוד ולבשל. מי בישל?

ת. היא בישלה. היא לא היתה שיכורה באמצע הבישול. כאשר חזרנו מבית הכנסת היא שתתה את כל

היין שקניתי לחג. זה לא כוס או שני כוסות אלא כל הבקבוק. בקושי נשאר לקדש על היין. גם כאשר עשיתי קידוש היא לקחה מהיד שלי את כוס הקידוש ולקחה למזוג לעצמה והיא הביאה לי יין פשוט שהיה לי באותו יום.

[...]

ת. ירדתי כדי לקחת את הילדים שלי ולהביא אותם מהמונית. זה 5 דקות מקסימום. ואני רואה אותה שותה יין. זה היה בזמן שירדתי להביא את הילדים שלי היא התחילה לשתות.

ש. אבל מקודם אמרת שרק כאשר חזרתם מבית הכנסת היא שתתה.

ת. בהתחלה ראיתי כוס יין. כאשר אני חוזר מבית הכנסת אין כמעט יין בבקבוק. שתי כוסות זה כבר כמעט בקבוק שלם.

שאלת בית המשפט

ש. או שהיא שתתה בקבוק שלם וזה המון או שבקבוק שלם זה רק שתי כוסות.

ת. זה לא הרבה. היא שתתה כוס בהתחלה. אני הלכתי לבית הכנסת עם הילדים שלי והיא סיימה כמעט את הבקבוק שזה המון. (פרו', עמ' 22).

17. כפי שפורט לעיל, הבסיס לטענות המתלון ולדברי בנו מ' בנוגע לנאשמת ולהתפתחות האירועים הוא שהיא הייתה שיכורה. יתרה מזו, לפי כתב האישום, זו הסיבה שהמתלון אמר לנאשמת לחדול לשטוף כלים - קרי, מה שגרם למריבה ביניהם. אין זה מתקבל על הדעת שהמתלון לא יזכור זאת בצורה מדויקת יותר מכפי שהוצגה בפני בית המשפט.

18. פער נוסף בדברי המתלון הוא בנוגע לסיבה בגינה נכנס אחרי המתלוננת לחדר השינה שלהם. כפי שנכתב לעיל, גם לשאלה זו היו לו מספר תשובות: נכנס כי רצה לשאול מה שלומה, נכנס כדי להגיד לה שהיא לא יכולה להתנהג כך ליד הילדים, ונכנס משום שזה החדר שלו. אדם שרוצה לשאול מה שלום אשתו נתפס כאדם שדואג לה ולרווחתה, ולא כאדם שיעיר לאשתו על התנהגותה כאשר בביתה נמצאים ילדיו שעל אירוחם היא טרחה כ"כ, והוא לא אדם שיגיד דברים כמו "זה החדר שלי" או "זו אשתי וזכותי לדבר איתה" (פרו' עמ' 23).

19. בנוסף, לא מצאתי בדבריו הסברים מניחים את הדעת למספר שאלות שנותרו פתוחות. המתלון ציין כבר בפתח דבריו שהיחסים ביניהם התאפיינו בהשפלות, מכות ומריבות מצידה - עליהן סלח לה כי אהב אותה. לאחר שכבר הגיש את התלונה בנוגע למקרה הנוכחי, מדוע לא הזכיר מקרים נוספים בהם הנאשמת נקטה כלפיו באלימות? הרי מטרתו, כפי שציין, הייתה שאנשים ידעו את האמת.

20. בנקודה זו אתיחס בקצרה לדברי ב"כ הנאשמת בסיכומיו, לפיהם עדות המתלון (וכן עדותו של מ') מתאפיינת בתיאורים מופרזים של התנהלות הנאשמת. עניין זה בא לידי ביטוי בתיאורים המופרזים של שכרותה (כפי שפורט גם לעיל); באמירות שהיא חולת נפש; בהאשמות שלהם את הנאשמת בכך שהמתלון אינו בקשר עם ילדיו. לרשימה זו ניתן להוסיף כמובן גם את האמירה שהנאשמת נהגה לתקוף את המתלון פעמים רבות - אמירה שכאמור, לא זכתה לבסיס מספק ויש לתמוה על כך. ההפרזות הללו של המתלון בדבר אופייה של הנאשמת וכן בדבר האירוע נשוא כתב האישום (שכזכור כולל בעיטה, סטירה, תפיסת צוואר וקריעת חולצה, מעבר לשריטת הצוואר) מעלות כמובן ספק בנוגע למהימנותו ולנכונות גרסתו. ההפרזות הרבות המציגות את הנאשמת באור כה שלילי מעידות על מגמתיות מסויימת של המתלון ושל מ' באופן שמטיל דופי בעדותם. לעומת זאת, ובמאמר מוסגר, יצוין שהנאשמת בדבריה לא הפריזה בהתנהגות המתלון כלפיה ואף לא ניסתה להסתיר את התנהגותה השלילית - היא לא הכחישה

ששתתה באותו ערב ולא הכחישה שכתוצאה מהמאבק ביניהם היא שרטה את המתלון.

21. עוד שאלה משמעותית שנותרה פתוחה היא בנוגע לעיתוי הגשת התלונה של המתלון - לאחר הגשת התלונה מצידה של הנאשמת. הדבר מעלה תהיות רבות בנוגע למהימנותה של התלונה ולכנות שבהגשתה. גם העובדה שהתמונות צולמו שלא ברצונו של המתלון, ואף לא נשמרו על ידו ולא על ידי בנו (אלא נמצאו בטלפון של קרובת משפחה אחרת, כפי שהעיד מ') מוסיפה לתהיות אלה.

22. לאור כל המתואר לעיל, מצאתי קושי לתת אמון בגרסתו של המתלון כפי שהוצגה בפניי. כפי שצויין, נמצאו סתירות רבות בעדות המתלון, שלא יושבו על ידו, וכן ניתן לטעון למגמתיות ולרצון להשחיר את פניה של הנאשמת - באופן המטיל ספק בנכונות גרסתו. היות ועדות זו היא הבסיס לתשתית הראייתית של המאשימה, לא ניתן לומר שהמתואר בכתב האישום הוכח מעבר לכל ספק סביר, כך שאני קובעת שהמאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש במשפט הפלילי. על כן, **אני מזכה את הנאשמת מעבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.**

23. בטרם חתימה אתיחס בקצרה לדברי הנאשמת בנוגע לשריטות שגרמה למתלון. ראשית, כזכור, נטל ההוכחה במשפט הפלילי מוטל על המאשימה - והיא לא הרימה אותו, כפי שקבעתי לעיל. אמירות כפי שנשמעו מב"כ המאשימה, לפיהן הנאשמת לא סיפקה הסבר מניח את הדעת להיגרמות השריטות ובכלל להשתלשלות האירועים, אינן רלוונטיות ומעבירות למעשה את הנטל להוכיח שהיא אינה אשמה אל כתפיה, דבר שאינו מקובל במשפטנו. שנית, גרסת הנאשמת הגיונית ומתקבלת על הדעת. תרחיש כפי שתיארה בבית המשפט, לפיו כאשר הושיטה את ידה לפנים היא שרטה את המתלון בצווארו, סביר והגיוני ובהחלט ניתן לדמיין שכך אירע, בייחוד כאשר מדובר בחדר חשוך כפי שתואר.

ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, כ' תמוז תשפ"ב, 19 יולי 2022, בהעדר הצדדים.